

Szomoru emlékekkel telített gyászhet fájdalma borul most Izrael hitéletére, emlékezetűl annak, hogy egykor elpusztult a szentély s rombadőlt, ~~rombadőlt~~ otthonából pótolhatatlan veszteség égető tövisével szívében vonult ki a nép s járta - hárfáit szomoru fűzfákra aggatva - az élet vándorutját; mi sem tudta enyhíteni könnyzaporát s kebléből felzokogó panaszát: "Porba hullott a mi fejünk Koronája", míg csak Isten vigaszát nem hirdette a próféta: "Tartóztasd ajkaidon a jaj szavát, ne áradjon többé könnyeid forrása, mert meglesz tetteidnek a jutalma s beteljesül szíved minden reménysege."

Hitéletünk jelen gyászhetének emlékei tárulnak fel előttem most, midőn Özv. Wachslér Adolfné sirhantja mellett állok, hogy felavassam a megdicsőült nyugalma helyét hirdető emlékkövet. Csak egy hónapja, hogy távozott körünkől, bizony nem az emlékezetének szentelt ezen ünnepi gyász ujjítja meg a Ti szívetekben, szeretett Gyermekai, a fájdalom ~~hajgását~~, a Ti kebletekben még nem érkezett el ideje annak, hogy a veszteség okozta seb beheggedjen, Ti a fájdalom elevenen égető tövisével járjátok az élet vándorutját, Ti szomoru fűzfára aggattátok életörömetek hárfáját, Ti szüntelenül érzitek, hogy szentélytek pusztult el, hogy otthontokat vesztettétek el, Ti teljesen át vagtok hatva attól a tudattól, hogy fejetek koronája hullott a porba.

Anyátok volt a koronátok, büszkeségtek, igazi ékességtek; egymással versenyre kelve becéztétek, homlokáról lecsókolgatók a bánat redőit s gyöngéd kézzel üztétek el felőle a bánat felhőit, hogy mindig csak megelégedettség öröme napjában ragyogjon. Most porba hullott a Ti koronátok, elpusztult a szentélytek, nincs többé oltár, amely körül a legszentebb szeretet áhitatával hoztátok meg a gyermeki hűség áldozatait s úgy érzitek, hogy az ilyen szentély pusztulásával elvesztettétek otthontokat is. Hiszen mindegyiketeknek van bár külön otthona, külön családi hajléka, de nincs meg többé a ti családi életetek kristálylapjainak összekapcsoló, egymáshoz vonzó kristálymagva, mely az anyai szív erejével, a szülői kebelből áradó erős szálakkal köti egymáshoz a részeket. Oly erősek voltak e szálak, oly vonzó hatással volt Reátok a kristálymag, hogy Ti nem is kerestétek soha életörömeitek kielégítését máshol, mint csak Anyátok otthonában, csak ott pengettétek szívetek hárfájának hurjait, Anyátok felvidítésében kerestétek s találtátok meg a Magatok örömeit.

S most szomoru fűzfán függ a Ti szívetek hárfája. Vegyétek le s engedjétek hurjain keresztül vonulni a Próféta vigasztaló szózatát: "Tartóztasd ajkaidon a jaj szavát, ne áradjon többé könnyeid forrása, mert meg lesz tetteidnek a jutalma s beteljesül szíved minden reménysege." Amit Anyátok iránt tettetek, kötelesség volt, mint a hogy a gazda is kötelességet teljesít az anyaföld iránt, de szeretettel végzett munkáját a termés áldása jutalmazza. Atyátok lelkével egyesülten fog jó Anyátok örködni Felettetek s utódaitok felett, míg az ő emlékükből örködtök tanításaik elhintett magvainak ápolása s a családi élet kristálylapjainak szoros egybekapcsolódása felett, s akkor miként áldás volt Reátok az élete, úgy áldást hoz Reátok az emléke is, beteljesül szívetek minden reménysege.

Ebben a hitben avatom fel Megdicsőült Anya siremlékedet, mellyel együtt fogják nevedet és tanításaidat hiven őrizni gyermekeid, vőd, mennyeid és unokáid, köztük unokád, ki utolsó áldásoddal indult messze idegenbe, ahol a Te tanításod áldásával fog Hozzád, Gyermekeidhez méltóvá válni. Felavatom siremlékedet Isten nevében, hitünkrendelése szerint, hogy a hideg márványról sugárzó neved melegsége emlékezeted kapcsán mindnyájunknak áldása legyen. Amen.

Wachslér